

KIRETA CIRKLO

cercle de guix círculo de tiza

NO. 6 PRIMAVERA-ESTIU 2020

Malaltia, destrucció ambiental,
amuntegament, pèrdua de drets,
repressió policial, atur,
deutes,

CUES DE FAM

**Acabar amb el
capitalisme és una
necessitat**

**Per una
internacional
obrera
revolucionària**

IKC

**Internaciema
Kolektivista Cirklo**

Índex

Panorama d'una decrepitud.....	3
La lluita de classes sota el confinament.....	8
Que els capitalistes paguen les conseqüències de l'epidèmia, no els treballadors!.....	12
Front a la crisi combinada de la salut pública i de l'economia capitalista.....	15
L'Índia: la política antimusulmana del supremacista Modi.....	18
El nou pla de guerra de l'imperialisme nord-americà contra el poble palestí.....	22
Preskaŭ vera novaĵo.....	29

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió d'

Internaciema Kolektivista Cirklo

www.ikcirklo.org

ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo

és membre

Col·lectiu Revolució Permanent

www.revolucionpermanente.com

Panorama d'una decrepitud

A mitjans de 2020, la societat mundial segueix evolucionant en l'escenari d'una nova crisi econòmica acompanyada i sota l'impacte de les conseqüències destructives del capitalisme sobre l'entorn: la crisi pandèmica del coronavirus i de rerefons, la crisi mediambiental. La burgesia no aconsegueix que el capitalisme siga un sistema estable, ben al contrari, les contradiccions internes s'hi desenvolupen i anuncien situacions de crisi encara més profundes.

La crisi capitalista en situacions de pandèmia

El desenvolupament de la pandèmia COVID 19 ha coincidit amb l'inici d'una crisi econòmica cíclica de les que el capitalisme mundial experimenta darrerament cada deu anys, aproximadament. La combinació dels dos fenòmens és altament explosiva i està assolint una magnitud històrica, tant des del punt de vista sanitari com econòmic. La pandèmia no ha arribat encara al seu punt àlgid a nivell mundial i ja s'anuncia la segona onada en molts països d'Àsia, superposant-se a la primera. La crisi només acaba d'iniciar-se i la OIT ja calcula que a 30 de juny s'hauran perdut 305 milions de llocs de treball, el 10,7 % de tots els que existien a nivell mundial en desembre de 2019. (Observatorio de la OIT: El COVID-19 y el mundo del trabajo. Cuarta edición, 27 de maig de 2020).

El PIB de tots els països es redueix de colp, els deutes públics es disparen, els sistemes financers amenacen de nou amb la fallida generalitzada. Les immenses cues de fam a les portes dels bancs d'aliments formen part del dia a dia inclús en els països més poderosos del planeta, començant pels Estats Units.

El 14 d'abril, abans de la debacle sanitària dels EEUU, Brasil i la resta d'Amèrica, abans també de l'inici seriós de la pandèmia a l'Índia i Sud-àfrica, el FMI resumia amb aquestes paraules la situació econòmica mundial:

"El món ha canviat radicalment en els tres mesos transcorreguts des de gener. [...] Es tracta d'una crisi sense precedents, pel que hi ha una considerable incertesa sobre el seu impacte en les vides i els mitjans de vida de les persones. [...] molts països ara s'enfronten a crisis múltiples: una crisi sanitària, una altra financera i un ensorrament dels preus de les matèries primeres, que interactuen de complexes maneres. Les autoritats estan proporcionant un suport com mai s'ha vist abans a llars, empreses i mercats financers, i si bé això és crucial perquè la recuperació siga vigorosa, reina una considerable incertesa sobre el panorama econòmic que sorgirà un cop eixim d'aquest confinament."

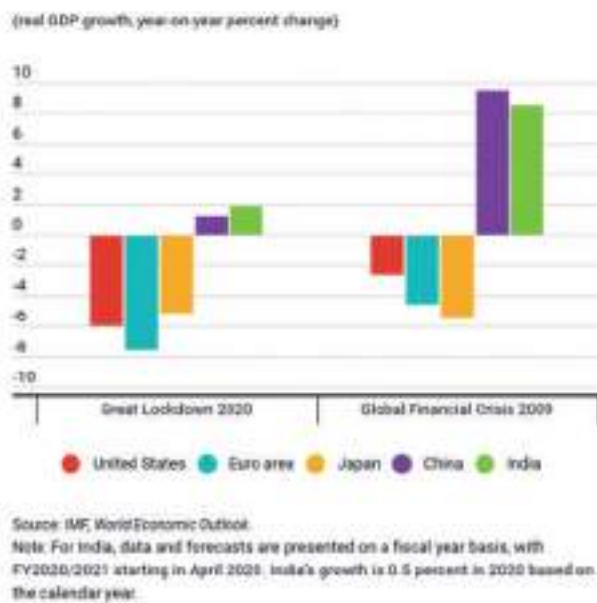
El Gran Confinament: La pitjor desaceleració econòmica des de la Gran Depressió
Gita Gopinath. FMI
14 d'abril de 2020

Cada burgesia busca un punt d'equilibri satisfactori per a ella entre les mesures necessàries de salut pública i l'exigència de mantindre el màxim possible de beneficis o, almenys, limitar-ne les pèrdues. Però com que la classe dominant no és una classe homogènia ni tots els sectors se'n veuen afectats en el mateix grau pel confinament, en la major part dels països s'estan donant fortes tensions interiors entre les fraccions disposades a desenvolupar les mesures profilàctiques fins a un punt raonablement efectiu i els lobbys que volen evitar-les, o eliminar-les prematurament quan ja estan aplicades, tot alegant que afecten greument els seus negocis. A nivell polític aquesta darrera posició sovint pren la forma de posicionaments ultra-provocadors d'alguns dels partits fascistoides - ja estiguen al poder (EEUU, Regne Unit, Brasil, Bolívia) o a l'oposició (Estat Espanyol) - que mostren un menyspreu escandalós davant l'increment exponencial de malalts i morts a curtíssim termini i en alguns casos arriben a defensar obertament l'eutanàsia social.

Si la crisi política i descrèdit del parlamentarisme conseqüents a aquestes tensions han sigut greus a l'Estat Espanyol o Brasil, als EEUU ha arribat a nivells impensables, enfrontant durament els governadors demòcrates dels estats més colpejats inicialment per la pandèmia (Califòrnia i Nova York) amb el president Trump. Un president que no ha dubtat en negar-se a donar suport financer a eixos estats per fer front a les despeses sanitàries i ni en demanar per Twitter la desobediència a les ordres estatals i locals de confinament (moltes vegades dictades també per dirigents republicans).

Xina, Japó, els països europeus, han dominat momentàniament la malaltia. En canvi, la crisi política a

l'interior dels EEUU ha impossibilitat una resposta ni mínimament coherent davant la catàstrofe i ha convertit aquest país en el més afectat per la pandèmia. Incapaç de capgirar la corba de contagis malgrat tres mesos de confinaments descentralitzats i parcials, el país veu com nombroses cadenes productives s'interrompen, incloses les de la indústria alimentària, que s'han trencat a causa del tancament de desenes de plantes processadores de carn (en abril i maig) i de fruites i verdures (juny). De fet, el 28 d'abril de 2020, Trump signà un decret invocant la Llei de Producció de defensa, per obligar a la reobertura de les gegantesques factories càrnies, malgrat haver-se convertit en un focus de contagi de milers de treballadors:

"A més de la tragèdia humana, els brots també exposen la vulnerabilitat del subministrament d'aliments als Estats Units. La indústria de la carn ja es trobava en crisi amb el tancament de plantes que va provocar l'escassetat en botigues de queviures. Encara que aquesta situació es relaxe, és probable que hi haja més dèficit d'aliments i ingredients individuals en els propers mesos llevat que la propagació del virus es desaccelere a les plantes de processament d'aliments, va exposar Kevin Kenny, director d'operacions de Decernis, un expert en seguretat alimentària global i cadenes de subministrament."

"Los brotes de coronavirus en 60 plantas de EE.UU aumentan la posibilidad de más escasez de alimentos"

*Los Angeles Times en espanyol
11 de juny de 2020*

Les "noves" velles receptes econòmiques de la burgesia mundial

Oblidant-se (momentàniament) de totes les historietes neoliberalistes que durant dècades defensaven per justificar les privatitzacions, els atacs a les conquestes obreres o a les pensions, ara tots els governs i les organitzacions que representen els interessos de la burgesia mundial, per exemple el Fons Monetari Internacional, apliquen i recomanen polítiques intensament intervencionistes en l'economia, adreçades a assegurar el funcionament de la maquinària gripada del capitalisme i el manteniment de l'ordre social.

Amb les mateixes noves-velles receptes que utilitzaren per a salvar els bancs privats durant la crisi de 2008, ara cada burgesia trau de les arques públiques quantitats mai conegudes per salvar les empreses nacionals més importants en perill de fallida (en primer lloc, totes les d'aviació i automoció). De la mateixa manera, subvencionen a mans plenes inversions en sectors que

consideren no saturats o menys agressius contra el medi ambient, com ara les energies alternatives o les tecnologies suposadament "verds", amb l'esperança de revitalitzar de nou el cicle econòmic i recuperar la taxa de guany.

Per altra banda, gairebé tots els països estan implementant mesures socials -sempre mesquines i incompletes - del tipus xecs d'estímul, segur extraordinari d'atur o renda bàsica que intenten evitar a curt termini la generalització de motins de fam. És tot un símptoma de la gravetat social dels temps que corren que l'FMI haja felicitat entusiàsticament el govern espanyol expressant la "seua gran satisfacció per les mesures de suport a les rendes dels ciutadans més vulnerables", qualificant d'essencial "l'aprovació en Espanya de l'Ingrés Mínim Vital" (Cadena Ser, 10 de juny de 2020). Sobre tot, perquè en la mateixa declaració el

portaveu dels grans bancs del planeta establia el seu rebuig a la derogació de la darrera reforma laboral i avisava de què la factura de tot caldrà fer-la pagar a la població en quan això comence a ser possible.

El remei social "estrella" dels partits «socialdemòcrates gesticulants» com ara Podemos, Die Linke o Syriza, és alabat per la seua utilitat actual per al manteniment de

la barbàrie capitalista, en la mateixa mesura que no posa en qüestió la propietat privada dels mitjans de producció ni les lleis del mercat -culpables de l'atur massiu- ni totes les despeses repressives i parasitàries de l'estat burgès.

Creixen les contradiccions interimperialistes

Defendre els interessos del capital nacional i protegir els mercats interiors i exteriors és sempre la tasca més o menys dissimulada de cada estat burgès. Però en temps de crisi, sota la pressió de la reducció dràstica d'eixos mercats, la consigna del campe qui puga es torna un estandard que domina les relacions polítiques internacionals, exacerbant totes les contradiccions internacionals, especialment entre les potències imperialistes.

En aquestes condicions, només es pot esperar l'agraciació dels enfrontaments entre els Estats Units i Xina, els dos seriosament afectats per la crisi. Els primers, els amos del món durant un segle, són ara un imperialisme en declivi que perd mercats, influència i inclús guerres (Síria, Afganistan) malgrat una supremacia militar inqüestionable sobre la resta del planeta. L'altre, Xina, és un imperialisme molt jove i agressiu que li menja als EEUU el terreny industrial, comercial i financer en els cinc continents. Les guerres comercials, les tensions "geopolítiques", els conflictes de tot tipus ja existents i futurs aniran endurit-se a la mateixa velocitat que la crisi econòmica es desenvolupe.

En mig dels dos grans, l'imperialisme rus, el britànic, l'alemany, el francès i la resta dels europeus. El rus, dèbil, però reforçat per l'èxit de la seua intervenció en Síria. Dels europeus, la major part continua apostant per la UE, però la veuen fer fallida a cada pas, incapaços de contrarestar les grans contradiccions internes quan els temps són dolents per als negocis (Brexit, crisi, migració, enfrontaments en Líbia, incapacitat de col·laborar durant la pandèmia, grans dificultats per arribar a una política financera comuna per fer front a la crisi econòmica).

Ara ja fa dos mesos que l'oposició dels falcons «frugals», encapçalats pels Països Baixos (oblidant hipòcritament el seu comportament de paradís fiscal), bloqueja la proposta franco - alemanya de creació del "fons comú de recuperació" amb càrrec a una emissió de deute comú europeu per utilitzar majoritàriament sota la forma de subvencions a fons perdut. Amb arguments idèntics als que utilitzà l'FMI durant la crisi del 2008 per famejar Grècia i obligar-la a vendre als voltors financers cada pam de propietat pública, aquest grup de governs "frugals" pressionen perquè "l'ajuda" als països més colpejats per la crisi sanitària i econòmica els ofegue en deute condicionat pels creditors i els force a noves "reformes" (laborals, pensions, fiscals) i inversions en els sectors que els mateixos creditors tenen interessos (societat digital i indústries "verds").

La divisió de la UE no reflecteix un canvi de les burgesies alemanya i francesa cap a posicions "solidàries" ni "generoses" en relació a Espanya i Itàlia. No és que hagen deixat d'estar d'acord "en general" amb les propostes dels "frugals" nòrdics, a les que cediran tant com puguen. És que valoren la situació econòmica i social actual d'Espanya i Itàlia com altament inestable i perillosa i consideren aquests països "massa grans per deixar-los caure" sense desestabilitzar totes les economies europees, en mig de la pitjor crisi econòmica des de la Segona Guerra Mundial.

Les classes treballadores, les més colpejades per la Covid 19 i la crisi econòmica

Les classes treballadores de tots els països són les que paguen la factura de la crisi sanitària i econòmica actual, quan encara no havien alçat el cap de les grans pèrdues de l'anterior. La pandèmia ha tret a l'aire la gran extensió de la precarietat de les condicions de vida de milers de milions d'assalariats, treballadors de

"l'economia informal" i "auto-empleats" en els països més empobrits, però també, i massivament, al cor de les ciutats més riques dels països més rics del món (Nova York, Londres, Beijing, París, Madrid, Barcelona o Milà...). Un exponent n'és les condicions de treball de semi esclavatge dels migrants i amb carència de

seguretat sanitària, de les indústries càrnies alemanyes de la Renania (Westfleisch, Tönnies, etc.), que han produït en Maig i Juny forts brots de coronavirus.

La dependència del salari diari o setmanal per sobreviure, els habitatges infames i sobre-poblats, la salut precària per la pobresa i l'excés de treball, la dificultat o fins i tot impossibilitat d'accedir a una sanitat digna d'eixe nom, són el pa de cada dia de la major part de les classes treballadores mundials. Partint d'aquestes condicions, les estadístiques de la pandèmia mostren el resultat: la malaltia es desboca als barris obrers en general i en especial als de les minories racials pobres i els migrants. I la taxa de mortalitat és significativament molt més elevada entre la població treballadora, en relació directa amb el seu nivell de pobresa. Un recent estudi del Departament de Salut de Catalunya posava xifres concretes a un fenomen que és planetari:

"La taxa de mortalitat per coronavirus entre

algunes de les llars catalanes més pobres és cinc vegades més alta que entre els residents més benestants de Catalunya, segons va mostrar un estudi, una de les últimes evidències de com la COVID-19 colpeja amb més virulència els més necessitats".

La mortalidad por COVID-19 en Cataluña se multiplica por cinco entre los pobres
Reuters
22 de maig de 2020

Cal esmentar la dependència de les primeres medicines d'efecte reconegut, de la lògica capitalista. Hom parla de preus de tractament de l'ordre dels 10.000€ per medicines que tenen un cost de producció de 10€ i que han estat majoritàriament desenvolupades per universitats i centres d'investigació públics i oportunitat segrestats i patentats per les multinacionals farmacèutiques.

La resistència de la classe obrera i les primeres mobilitzacions de masses

Al drama de la pandèmia, dels acomiadaments massius d'assalariats i de l'atur forçat de milers de milions de treballadors, cal afegir la situació dels obligats a mantindre la producció sense prou mesures preventives i, en no poques ocasions, malalts. En primer lloc, en tots els països, els sanitaris han estat forçats a treballar en primera línia de una pandèmia previsible des de sistemes sanitaris desmantellats durant les dècades negres de pèrdua generalitzada d'adquisicions socials. Però junt a ells, han estat mantenint l'activitat els treballadors de les indústries considerades "essencials" (en especial les agroalimentàries i de distribució) i algunes no tant essencials, com ara les proveïdores de la indústria nord-americana en la maquila mexicana o Foxconn (el fabricant d'Apple) en Xina.

Passat els moments inicials de desconcert, les primeres respostes de resistència obrera s'han produït en aquests sectors. Concentracions "amb distanciament social" (per exemple, els sanitaris en Espanya o Brasil) i vagues salvatges (en grans factories europees, en la maquila mexicana, en Amazon o les indústries càrnies nord-americanes i mexicanes) s'han donat i es donen, en exigència de les mesures de seguretat efectives en el lloc de treball. Aquestes mobilitzacions, apressades per les circumstàncies, no han estat mediatitzades per les velles direccions obreres, tan entestades en a col·laborar amb els governs que gairebé han desaparegut de la vida pública durant els pitjors moments de la pandèmia.

La capacitat d'aquestes velles direccions per frenar i encotillar les lluites cada vegada està més limitada i és completament insuficient davant d'un possible esclafit social provocat pel greu empitjorament de les condicions de vida de la major part de la població. Per eixa raó, s'està reforçant la tendència general dels estats burgesos a incrementar el control i la pressió policial sobre la població, endurir els codis penals, assetjar les minories racials, els migrants, els barris obrers i pobres. Durant els confinaments tots els països han utilitzat a fons les policies militaritzades i algun també l'exèrcit (Espanya, Itàlia, Estats Units, Sud-àfrica o Xile).

Tot plegat ha convertit el planeta sencer en un polvorí de masses treballadores portades cap al límit. La primera flamerada important ha aparegut als Estats Units, a partir del 26 de maig, amb ocasió de les protestes per la mort de George Floyd, l'enèsim assassinat policial de caràcter racista. Des d'aleshores, el país viu una onada de grans manifestacions, inicialment antiracistes sota la consigna Black Lives Matter, protagonitzada fonamentalment per treballadors de totes les races. La importància d'aquest primer impuls de la lluita de classes ha estat en el fet que s'ha convertit en una mobilització massiva contra les policies militaritzades i ha donat pas a una de les més importants onades de vagues obreres dels darrers temps en EEUU. Les primeres, les vagues espontànies dels conductors d'autobusos de Minneapolis, San Francisco, Pittsburgh, Washington DC, Nova York o

Chicago, negant-se a ajudar a la policia a transportar detinguts de les manifestacions antiracistes. En dos mesos ja s'han comptabilitzat fins 800 vagues, la major part d'elles relacionades amb la solidaritat antiracista (estibadors de la costa oest), la protesta contra la

presència policial als centres educatius o la seguretat sanitària, com dèiem abans.

La necessitat d'organitzar-se pel socialisme

La lluita de classes és el motor de la història. La nova etapa de lluites obreres, que potser es desenvolupe en la major part dels estats, és avui l'única esperança racional per canviar el curs actual de les coses. Perquè les crisis del capitalisme ni el destrueixen ni modifiquen la seua capacitat de portar-nos per la seguida de cataclismes socials, mediambientals, econòmics i sanitaris que estem vivint. Aquest sistema, basat en la cerca del guany de capital per damunt de totes les necessitats collectives, per si sol pot continuar la seua evolució destructiva portant la humanitat a una situació cada cop més terrible.

La classe obrera pot ser l'instrument de la construcció d'una organització econòmica i social alternativa, cimentada en la racionalitat i la solidaritat collectiva. Però, per a fer-ho, per a destruir l'actual sistema destructor i construir el socialisme, cal que s'organitze com a entitat conscient, en classe para sí, en termes marxistes.

Lluita i organització són elements dialècticament relacionats que permeten desenvolupar la consciència de classe. Enfront de la situació actual cal que la classe obrera s'aixegue com a pol alternatiu de poder lluitant, en primer lloc i de manera immediata, per contrarestar les miserables condicions de vida dels treballadors: reducció de la jornada laboral, salaris que cobrisquen les necessitats de la vida, habitatge digne, sanitat i educació

universals, eliminació de la legislació i cossos repressius. Els instruments de la lluita han de trencar el poder de les burocràcies que controlen les actuals organitzacions obreres, impedeixen la democràcia i divideixen la classe, per això han de basar-se en les assemblees obreres i populars, els comitès de vaga, els comitès de centre de treball que exercisquen el control obrer. La creació, coordinació i defensa d'aquest tipus d'organismes, mitjançant un sistema de delegats elegits i revocables, serà el fonament organitzatiu de la nova societat autènticament democràtica, sustentada pels consells obrers que exercisquen el poder legislatiu i executiu de la societat... cap a la desaparició definitiva de les classes i dels actuals estats que gestionen el manteniment de l'opressió.

Per a nosaltres tot es concentra en una conclusió: el socialisme internacional és una necessitat immediata de la humanitat enfront de la barbàrie capitalista. I per arribar-hi necessitarem organitzacions democràtiques i unitàries de masses (consells obrers) i una organització política internacional (la internacional) capacitada per a guanyar la majoria, posar-se a l'avantguarda de les lluites i establir en cada lloc i moment els objectius revolucionaris i els medis per assolir-los (un programa obrer revolucionari). La nostra raó de ser és aquest objectiu.

12 de juny de 2020

La lluita de classes sota el confinament

L'estat d'alarma no ha servit per a gestionar millor la pandèmia, sinó per militaritzar el poder en previsió de l'explosió social

La crisi econòmica que ja s'anunciava en 2019, en combinar-se amb els efectes de la crisi sanitària i del confinament, ha pres un caràcter de cataclisme. La imminent arribada de la pandèmia no va estar resposta per una previsió mínima, ni en mitjans ni en organització.

El govern PSOE-Podemos ha encarat la crisi sanitària amb la centralització militar del poder (estat d'alarma) i la utilització de tota l'artilleria repressiva heretada dels més negres governs anteriors i alguna de nova (Ilei Mordassa Digital). "L'estat de guerra contra el coronavirus" va acompanyat, a més, de la corresponent "propaganda de guerra" insistent, gairebé idèntica en tots els països afectats: "Aquesta crisi la superem entre tots i totes", "ningú es quedarà enrere", "ara és el

moment de fer pinya perquè el govern puga treballar per a tots", "els treballadors sanitaris són herois que se sacrifiquen per nosaltres".

Però, què està passant en realitat?

Pedro Sánchez i la majoria parlamentària justificaren l'estat d'alarma i la militarització fonamentalment per raons d'eficiència a l'hora de respondre a l'hecatombe sanitària que se'ns venia damunt. L'excusa és que calia aconseguir racionalització en l'obtenció i distribució de subministraments segons les necessitats de cada zona en cada moment, posar els recursos privats al servei dels públics i un muntó més de coses desitjables i engrescadores.

Estat d'alarma. Crònica d'un desastre

Cinc setmanes després, el balanç de la intervenció és demolidora: els recursos de la sanitat privada no han estat posats al servei de la pública en absolut. Pitjor encara, s'han autoritzat tancaments i ERTOS de les clíniques privades mentre en els hospitals públics s'aplicava el triatge de malalts "amb més probabilitat de supervivència" a l'hora d'accedir a les UCIs i els respiradors. L'obtenció de subministraments sanitaris s'ha adaptat submisament a les condicions caòtiques del mercat nacional i sobretot internacional: preus desorbitats, estafes, materials defectuosos i ajornaments de conseqüències desastroses per a la salut i vida dels malalts i els treballadors socio-sanitaris.

No hi ha hagut planificació ni tan sols col·laboració interna ni internacional a l'hora d'intentar organitzar racionalment els subministraments d'emergència. El fulletó criminal i sense fi de l'escassetat mundial de mascaretes, tests i respiradors, ha sigut la punta de l'iceberg del "campe-qui-puga" que ha estat la tònica entre les administracions central, autonòmiques i fins i tot locals. I la manifestació de la incapacitat de tots de fer ús dels poders extraordinaris que els donava l'estat d'alarma per posar de manera immediata totes les empreses privades necessàries a produir d'acord amb

les necessitats peremptòries.

Mentrestant, l'Estat Espanyol és el campió mundial en contagis del personal socio-sanitari que, a més de patir la greu insuficiència de medis protectors, està treballant fins a l'exhauriment i carregant amb el major pes de la situació, a base de voluntarisme.

Després de dècades de privatitzacions de la indústria farmacèutica, hospitals i serveis socio-sanitaris de tota mena, de la reducció d'efectius, de contractes precaris, de tancament de plantes i hospitals sencers, la sanitat pública mai havia estat tan poc preparada per a una emergència com aquesta. El sùmmum del cinisme és que els partits responsables de les privatitzacions i retalls (que són tots els que han governat en Espanya i en totes les autonomies) ara demanen aplaudiments als treballadors sanitaris i els demanen acceptar "heroicament" la situació sense preguntar-se sobre la causa.

Els poders de l'estat d'alarma tampoc han servit per a expropiar sense indemnització - i amb persecució penal dels propietaris i gerents - de totes les residències privades de gent gran, responsables directes de la

meitat dels morts de la pandèmia. La visió terrorífica de les persones vives i mortes juntes, abandonades a vegades durant dies, amb l'escassíssim personal treballant malalt i sense proteccions, només ha merescut la decisió d "intervindre-les", és a dir, de salvar la situació respectant la propietat. I això que, com en el cas de la sanitat, la catàstrofe estava repetidament anunciada per les organitzacions obreres des de fa més

d'una dècada: l'entrega del sector (el 75% de les places) a les mans de fons voltors i multinacionals que només busquen beneficis, la insuficiència crònica escandalosa de personal, els sous de misèria (mínim interprofessional) i la insuficiència de medis materials de tota mena han sigut el dia a dia d'un servei subvencionat per l'Estat i les autonomies en percentatges que van del 50 al 80%.

El confinament no és igual per a tots

El confinament és necessari, sens dubte, per parar la malaltia quan presenta un creixement exponencial capaç de col·lapsar en poques setmanes els hospitals, les UCIs i les mateixes morgues. Però té moltes variants possibles i no és la mateixa cosa quan es viu en un xalet de Puerta de Hierro, que quan dues famílies amb xicotets habiten un xicotet pis sense balcó. De totes les mesures de distanciament social no a soles és la més dràstica, és la més que més colpeja a les classes treballadores, tant des del punt de vista de l'espai de com del de la dificultat per sobreviure tantes setmanes sense treballar ni ingressar diners. Les situacions dramàtiques d'amuntegament en condicions insalubres físicament i psíquicament i la inseguretats alimentària estan mostrant-se de manera generalitzada, especialment en les grans ciutats.

La mà rígida de les instruccions del govern no ha volgut fer adaptacions de cap tipus, ni

territorials ni casuístiques per alleugerar - mantenint les condicions de distanciament real - la tortura inhumana que en moltes ocasions representa la prohibició d'eixir del propi habitatge quan aquest no compleix les condicions mínimes d'habitabilitat.

Comparte la Ayuso Dolorosa para 100 años de azúcar y grasas saturadas. #DesafiAyuso

2020 a. n. - 10 May 2020 - Taken by iPhone

El rigor amb què s'aplica la repressió de les vulneracions al confinament també coneix les classes. Rajoy & cia poden eixir a córrer sense conseqüències, els senyorets de Madrid o Barcelona s'han confinat a Marbella o Andorra, però la policia, la guàrdia civil i l'exèrcit tenen helicòpters sobrevolant constantment els barris més pobres de les grans ciutats i carden a multes la població treballadora. A més, s'han multiplicat les escenes de violència policial gratuïta contra les persones sense sostre, de minories ètniques o migrants. I l'exèrcit patrulla els carrers i les carreteres de tots els territoris de l'Estat com si fora la cosa més natural.

Rescat il·limitat a empreses, pedaços insuficients per a la població treballadora

En un més, 4 milions d'assalariats han estat llançats a l'atur temporal (ERTO), i ja veurem què significa això de temporal. 800.000 treballadors i treballadores més han sigut acomiadats (malgrat la promesa del govern de prohibir els acomiadaments durant l'estat d'alarma) i centenars de milers de treballadors i treballadores autònoms o sense contracte, s'han quedat sense possibilitat de continuar treballant durant el confinament.

Els diners sobren per a les empreses, especialment per a les grans, a les que es finança la parada productiva mitjançant els ERTO a la carta, però falten per als

treballadors i treballadores més vulnerables. Ni tans sols s'ha legalitzat als migrants sense papers, com ha fet Portugal, encara que fora per possibilitar el seu accés a les ajudes més bàsiques i evitar l'afonament de les famílies en la misèria i la fam. Les llarguíssimes cues davant dels bancs d'aliments són comuns en les ciutats, mentre s'endarrereix setmanes i setmanes la mesura 'estrella' de Podemos, la Renta Mínima Vital, que només suposarà un ingrés de 500€ /mes (la meitat del salari mínim) per a prop d'un milió de persones i de la que estaran exclosos els migrants en situació irregular.

La "unió nacional" o els Pactes de la Moncloa-2 per fer-nos pagar la crisi

La gestió de la crisi pel govern PSOE-Podemos està tenint el suport desvergonyit de les principals organitzacions sindicals (CCOO-UGT) i dels propis partits tradicionals de les burgesies perifèriques catalana i basca, com sempre a l'hora de la veritat (és a dir la de salvar els seus negocis i garantir l'estabilitat del poder burgès sobre la societat).

Però la situació no és en absolut estable. La llarga i profunda crisi política de la monarquia no s'ha esborrat de la nit al dia. El coronavirus no ha pogut amagar sota la catifa les contradiccions internes de la representació política de la burgesia, que han donat lloc a quatre processos electorals en quatre anys i al procés català. L'ambient polític durant l'estat d'alarma reflecteix aquesta crisi fins a la histèria.

Si bé tots els partits que són el suport bàsic de la monarquia somniem assolir la "unió nacional" (Pactes de la Moncloa-2) per aconseguir un govern fort i estable, el tàndem PP-VOX sembla haver decidit arribar-hi per un camí propi i molt perillós: en el millor estil del populisme feixista, estan desenvolupant una

fosca campanya mediàtica que pretén aprofitar l'angúnia social per a tombar el govern actual. Posat que estan en minoria parlamentària i social, l'objectiu només potser debilitar al màxim a l'adversari per o bé convertir-se ells en el nucli del govern d'unitat nacional, o bé... posar les bases d'un cop d'estat militar, al que VOX crida de manera periòdica.

El diagnòstic de la situació socio-econòmica més greu des de la postguerra civil és clar

- Tota la intervenció prèvia de l'Estat capitalista (en tots els seus nivells) ha anat en la línia de facilitar els negocis i beneficis privats a tota costa, deixant en el límit la capacitat de resposta organitzada davant de catàstrofes sobrevingudes, incloent-hi les anunciades repetidament pels científics com la present pandèmia.
- L'acció del govern espanyol davant la crisi sanitària i econòmica no s'ha diferenciat en res important de la dels altres governs burgesos de l'entorn europeu, independentment dels partits governants. La ineficàcia i el caos en el desenvolupament de les mesures són la simple anècdota respecte al fons de la qüestió: la preocupació central, malgrat tots els comitès amb els millors científics, ha sigut mantenir els beneficis de la major part possible d'empreses i serveis privats, encara sabent que no disposaven de garanties de seguretat per als treballadors. Com en Itàlia, en França o els Estats Units, han sigut els treballadors de les grans empreses - amb vagues salvatges gairebé sempre - els que han forçat la parada de la producció de les
- factories per evitar que es convertissin en focus massius de la malaltia.
- Les mesures econòmiques centrals es prenen per facilitar la vida a la classe capitalista, respectant les seues propietats i mostrant una generositat de recursos públics que supera el salvament de la banca privada en la crisi anterior.
- Les classes treballadores són les que més pateixen l'epidèmia, els perills del treball durant l'epidèmia i les misèries del confinament. Tanmateix, les mesures que es prenen per paliar la seua dramàtica situació són mesquines i arriben lentament. El criteri, com està aconsellant l'FMI a tots els països, és atorgar el mínim necessari per evitar una explosió social immediata. Fora d'aquest mínim, davant el col·lapse dels serveis socials i la "caritat privada", moltes famílies estan sobrevivint a la fam gràcies a xarxes espontànies suport mutu veïnal.

- El finançament de totes les mesures econòmiques extraordinàries està fent-se fonamentalment multiplicant el deute públic i amb càrrec a la caixa de la Seguretat Social, duguen-la irremeiablement a la bancarrota. Les enormes sumes de les partides pressupostàries dedicades a l'església catòlica, l'exèrcit, els cossos repressius o la monarquia estan sent religiosament respectades pel govern progressista.
- La Unió Europea no ha servit ni per a coordinar la lluita sanitària ni per donar suport solidari als països més afectats. Una vegada més s'ha comportat exclusivament com un càrtel de banquers que discuteixen amb el client arruïnat les condicions dels crèdits.
- Per fer recaure sobre la classe obrera el cost de la lluita contra la pandèmia i de la crisi econòmica històrica que s'anuncia, el govern està dotant l'Estat capitalista de nous instruments de control i repressió social basats en tecnologies d'avantguarda, en la línia marcada per l'estat capitalista i

dictatorial xinès.

- El «nou pacte de la Moncloa» persegueix apuntalar l'ordre burgès amb un govern fort i estable davant del perill d'un esclat social. No obstant això, les contradiccions centrípetes de la burgesia i la desconfiança en la capacitat del PSOE i Podemos per encotillar el moviment de les masses (com el PCE dels anys '70), dificulten enormement el pacte i són el territori abonat per a la simpatia de la petita burgesia per les solucions militaristes de VOX.

L'emancipació dels treballadors serà l'obra dels mateixos treballadors

En aquestes condicions, la classe obrera no té res bo a esperar de ningú. Ni del govern PSOE-Podemos, que es configurarà per salvar la monarquia i gestionar lleialment els interessos del capital, ni dels dirigents de les organitzacions obreres que col·laboren amb ell (com amb els anteriors). Encara menys del filo-feixistes que volen enderrocar el govern actual per ressuscitar tot el possible del règim de Franco i al mateix Franco, si pogueren.

Ni a l'Estat Espanyol, ni a Europa ni arreu al món, la classe obrera ha d'acceptar que l'enemic de classe gestione la crisi contra ella. Si alguna cosa ha demostrat la pandèmia, és que el món funciona perquè els treballadors el fem funcionar i que les fronteres i els interessos "nacionals" són greus obstacles per a la solució racional de la crisi i per als interessos de la

majoria de la societat.

Hem de recuperar la consigna de la I Internacional "L'emancipació dels treballadors serà l'obra dels mateixos treballadors". I amb tots els medis de què disposem en cada moment, lluitar amb total independència respecte a la classe enemiga i autoorganitzar-nos per les reivindicacions més imprescindibles per a la supervivència del dia a dia, però també per acabar definitivament amb el poder de la classe social que du la humanitat de catàstrofe en catàstrofe cap a la barbàrie. Hui, més que mai, cal posar-se a construir un partit obrer revolucionari i una internacional obrera revolucionaria per acabar amb el capitalisme i construir una nova societat socialista mundial.

4 de maig de 2020

Internaciema Kolektivista Cirklo

Que els capitalistes paguen les conseqüències de l'epidèmia, no els treballadors!

L'agent (Covid-19) i el moment (desembre de 2019) de l'epidèmia actual no podien preveure's, però el fenomen com a tal era tan inevitable com les crisis del capitalisme. Nombrosos treballs científics documentats sobre els virus emergents i els riscos d'una pandèmia han tractat d'advertir-ho des de fa anys. En va.

Encara que li moleste a Trump, el nou coronavirus no és xinès. Va nàixer de la naturalesa, la qual cosa ilustra la dialèctica materialista (Karl Marx, 1845) i les lleis de l'evolució biològica (Charles Darwin, 1859). Ha contaminat la raça humana a causa de les relacions mundials de producció basades en la propietat privada dels mitjans de producció i la cerca de benefici. El fet cert és que el capitalisme en declivi està deteriorant el medi ambient i canviant les relacions amb les espècies domèstiques i la fauna salvatges en una escala sense precedents. Això facilita les mutacions de ceps de bacteris resistents als antibiòtics i l'aparició de nous virus que ataquen als humans com la Covid-19, l'èbola, la SARS-Cov, l'hepatitis E, la nipah ... (veure David Quammen, *Spillover, Animal Infections and the Next Human Pandemic*, 2012; Rob Wallace, *Big Farms Make Big Flu*, 2016 ...).

Al març, l'epidèmia de coronavirus ha precipitat una nova crisi capitalista mundial que ha posat fi a una fase d'acumulació de capital (2009-2020). La recessió estava ja anunciada per la desacceleració del creixement global i la caiguda del comerç internacional a la fi de 2019. Ha començat com una crisi financera, continuat amb una caiguda en el preu del petroli i després amb l'enfonsament de la producció industrial i els serveis de productius de mercaderies. La crisi econòmica hauria ocorregut inevitablement en 2020, però ha sigut agreujada per la pandèmia. El PIB mundial està afonant-se.

La classe dominant és incapaç de preparar a la societat per a les catàstrofes climàtiques i sanitàries. Quan el seu Estat es veu obligat a bregar amb elles, resulta ser molt incompetent i continua actuant en detriment de la majoria de la població.

En un pol del sistema imperialista mundial, els països dominats tenen pocs sistemes de salut pública. Només la burgesia i els estrats superiors de la petita burgesia tenen accés a una atenció de qualitat. Però, en l'altre pol, els països imperialistes (els Estats Units, Xina, Itàlia, Espanya, França, Gran Bretanya, Rússia etc.) no havien preparat reserves de mascaretes i respiradors, a excepció de Corea, que havia patit particularment les epidèmies de SARS en 2003 i de MERS en 2015. En les dècades anteriors, ja siga per la reaccionària contraofensiva de la burgesia dels països avançats contra les conquestes socials, o per la restauració del capitalisme (Xina, Rússia ...), els sistemes de salut pública han sigut deliberadament escanyats i afeblits. Els governs, no sols Johnson, Trump o Bolsonaro, ni tan sols han aprofitat la bretxa entre l'inici de la pandèmia a Xina i el contagi a la seua pròpia població per a preparar-se per al xoc sanitari, organitzar estocs d'equipaments i reorientar la producció industrial per a aqueixa fi.

En conseqüència, les poblacions han pagat amb milers de morts la imprevisió dels estats burgesos i la improvisació dels governs. En absència de mitjans de tractament adequat (respiradors), de detecció (tests) i mitjans de prevenció (gels hidroalcohòlics, roba de protecció, mas caretes), els estats han recorregut a la mesura més restrictiva i autoritària, la més perjudicial per a la vida social, la més desigual entre les classes socials: el confinament generalitzat de la població en els seus domicilis.

D'una banda, part del proletariat s'ha vist obligat a treballar com a excepció del confinament: treballadors de la salut, del transport, escombriaires, dependents dels comerços d'aliments ... a vegades, especialment al començament de l'epidèmia, sense cap mena d'equip. D'altra banda, la majoria dels treballadors del sector informal dels països dominats no poden deixar de treballar ni un dia, a risc de morir de fam. Entre els confinats, no hi ha

igualtat. Alguns tenen habitatges saludables, espaioses i connectades; uns altres estan amuntegats sense comoditats, en promiscuïtat i fins i tot en condicions insalubres. En els camps de refugiats, barris marginals, faveles, residències d'ancians o presons, el distanciament social és quasi impossible.

La combinació de la crisi del capitalisme i la pandèmia ha provocat la fallida de milions de treballadors independents i la desocupació de milions de treballadors assalariats. Mentrestant, cada Estat (parlament, govern, banc central) rega amb diners als seus grups capitalistes perquè sobrevisquen a la crisi i competeixen contra els altres durant la recuperació: 8 bilions de dòlars a tot el món segons l'FMI, a partir del 9 d'abril, inclosos 3 bilions de dòlars als Estats Units, 1,1 bilions d'euros a Alemanya, l'equivalent a 150 mil milions de dòlars a Xina, l'equivalent a 475 mil milions de dòlars a Gran Bretanya, etc. Tot això va acompanyat d'un ressorgiment del proteccionisme, fins i tot de pretensions reaccionàries d'autarquia (un vell mite feixista, a vegades presentat com "una transició ecològica").

Als països més afectats per l'epidèmia de coronavirus, tothom ha pogut notar que els capitalistes són superflus (propietaris de pimes, gerents de grans grups, accionistes, etc.) i que són indispensables certs treballadors independents (per exemple, les persones dedicades a l'ajudes a domicili dels ancians) i sobretot nombrosos assalariats (personal sanitari, electricistes, treballadors postals, conductors de transport públic, conductors de camions, i en particular els menys considerats i pitjor pagats (escombriaires, caixers de comerços o treballadors de manteniment d'hospitals, etc.). Com en tota catàstrofe, una part de la població mostra solidaritat i altruisme, ja siga entregant-se amb dedicació al treball indispensable o mitjançant l'ajuda voluntària a hospitals, veïns, ancians, etc. el que deixa entreveure com podria ser la futura societat comunista.

En contrast, la defensa per cada Estat de la propietat privada dels mitjans de producció, i la rivalitat entre ells, han obstaculitzat la cooperació internacional, la coordinació i el repartiment racional de les tasques, els equips, els productes, la cerca de tractaments i mitjans de prevenció (tests, vacunes, etc.). Per a cada Estat burgès, la crisi sanitària i econòmica és una oportunitat per a tractar d'enfortir el nacionalisme, restringir les llibertats, qüestionar els drets laborals, conferir més poders a la policia i a l'exèrcit. Molts dirigents polítics s'han atrevit a designar com a responsables de l'epidèmia l'OMS, un altre país o els migrants. Alguns han aprofitat l'oportunitat per a posar el seu parlament en suspens (Hongria). Més d'un govern ha aconseguit fer oblidar les seues polítiques criminals: posar en perill als migrants a les fronteres dels Estats Units o de la Unió Europea, crims de guerra a Síria, programes anti-musulmans a l'Índia i Birmània, colonització de Cisjordània etc.

No obstant això, la majoria de les organitzacions de treballadors, sindicats i partits, accepten dividir la classe treballadora mundial i sotmetre's a la seua pròpia burgesia, acomodant-se en la unió nacional entorn de l'Estat burgès i el govern al servei dels capitalistes.

La humanitat s'enfronta als riscos que planteja el manteniment del capitalisme, un mode de producció que ha acabat el seu paper progressiu. Si es manté el capitalisme, l'Estat farà recaure el pagament del deute públic sobre els productors, els capitalistes contractaran baixant els salaris i / o augmentant les hores de treball. Cal impedir que la recuperació es faci, com en 2009-2010, a costa dels treballadors.

Els principals problemes de l'economia, del medi ambient o de la salut pública no són nacionals i no poden resoldre's dins dels límits d'un Estat. Per posar fi a les guerres i a les crisis econòmiques, per limitar les epidèmies, cal acabar amb el capitalisme i collectivitzar l'economia. Això requereix la construcció d'una organització revolucionària internacional de treballadors i un partit revolucionari de treballadors en cada Estat, l'autoorganització de les masses, la lluita perquè les organitzacions obreres de masses trenquen amb la burgesia que condueix a la humanitat a la barbàrie.

- Gratuïtat de totes les cures sanitàries! Mascaretes i tests per a tots, respiradors a bastament!
- Confiscació sense indemnització de les clíniques privades, grups farmacèutics, empreses que poden produir mascaretes, roba de protecció, respiradors, tests o medicaments antivirals! Control pels treballadors d'aquestes produccions! Anul·lació de totes les patents d'equips mèdics i tractaments!
- Satisfacció immediata de les reivindicacions del personal sanitari! Finançament de mesures urgents de salut i de protecció social mitjançant un impost molt progressiu sobre la renda i amb els diners de la cancel·lació de les subvencions al capital, les despeses militars i les subvencions a les religions.
- Prohibició de tots els acomiadaments, manteniment de totes les llocs de treball! Permís finançat per l'Estat per a les persones que necessiten cuidar els seus fills!

- Prohibició dels desnonaments d'habitatges. Confiscació d'hotels i allotjaments desocupats (per a malalts lleus, persones sense llar, dones maltractades, famílies en habitatges amuntegats o en mal estat, etc.). Suspensió de lloguers d'habitatges i pagaments a bancs per crèdits immobiliaris o de consum. Garantia d'alimentació suficient i de subministrament d'aigua, energia i comunicació per a tota la població.
- Legalització immediata de tots els migrants! fora els cossos repressius i l'exèrcit de les poblacions!
- Autoorganització dels treballadors i veïns per al control del compliment de les mesures necessàries per a detindre la pandèmia.
- Coordinació de la producció d'equips mèdics i distribució internacional al ritme del progrés de l'epidèmia! Col·laboració internacional per a la distribució de recursos i la recerca de vacunes, tractaments antivirals, nous antibiòtics!
- Control dels treballadors sobre l'activitat dels serveis i les empreses essencials i sobre el tancament dels no essencials! Expropiació dels grups capitalistes! Fi de les intervencions militars i tancament de les bases estrangeres! Alt a la desforestació, destrucció de manglars o esculls de coral, limitació de la pesca industrial i ramaderia intensives!
- Govern obrer basat en els consells obrers, la destrucció de l'Estat burgès i la dissolució dels cossos repressius! Pla de producció decidit per la població per a satisfer les necessitats socials preservant el medi ambient i el futur de la humanitat!
- Federació Socialista Mundial!

1 de maig de 2020

COLLECTIU REVOLUCIÓ PERMANENT - CoReP

(Alemanya, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

FRAÇÃO TROTSKISTA – VANGUARDA PROLETÁRIA

(Brasil)

Internacional: www.revolucionpermanente.com

Alemanya: raetedemokratie@online.de

Àustria: www.klassenkampf.net

Estat Espanyol: www.ikcirklo.org

França: www.groupemarxiste.info

Turquia: www.patronsuzdunya.com

Brasil: fracao trotskistavanguardaproletaria.wordpress.com

Front a la crisi combinada de la salut pública i de l'economia capitalista

El món sencer afronta el desenvolupament d'una pandèmia de tal envergadura que fa col·lapsar durant alguns mesos el sistema productiu de països sencers. La Xina i Corea, els primers, després d'ells l'Iran i Itàlia i previsiblement molts més per tot el planeta.

La crisi econòmica cíclica capitalista ja s'acostava abans del coronavirus. A aqueixa situació s'ha superposat la paràlisi sobtada de l'economia xinesa, d'importància cabdal pel seu paper de segona potència mundial i -entre moltes altres coses- principal proveïdora d'inputs de les cadenes industrials de tot el món. A més, en cada país on es desenvolupa la pandèmia, es paralitza l'economia local tant a causa de l'extensió de la malaltia com per les mesures soci-sanitàries necessàries per a la seua contenció.

Les fronteres es tanquen, el turisme mundial cau en picat, les bosses s'afonen... En tots els països s'anuncien acomiadaments massius que afecten sectors complets: transport aeri i terrestre, automoció, turisme, hostaleria, espectacles, esports...

La crisi sanitària ha aparegut després de dècades de retallades, privatitzacions i precarització laboral en els sistemes de salut pública, allí on existien. Molts treballadors no tenen una cobertura mèdica: centenars de milions de mingongs (migrants interiors de la Xina), desenes de milions d'empleats dels EUA, centenars de milions d'assalariats i autònoms, de camperols pobres dels cinc continents... En cap lloc hi ha suficients hospitals ni personal sanitari. No hi ha bastants recursos econòmics per fer front a les necessitats de medicines i material sanitari. No hi ha suficient producció de respiradors i oxigen, tan necessaris per als malalts del COVID-19. La producció i els preus de la major part de les medicines estan sotmeses a patents propietat de les grans companyies farmacèutiques... La crisi sanitària es combina amb una crisi econòmica duríssima que la burgesia pretén fer recaure enterament sobre la població treballadora.

Aquest tipus de circumstàncies trau a la llum les grans contradiccions que caracteritzen el capitalisme:

- la motivació de la producció capitalista, que no és la satisfacció de les necessitats humanes amb el mínim perjudici per al medi ambient, sinó la valorització del capital (la cerca del benefici privat) facilita l'aparició de nous virus per als quals els humans no tenim defensa immunològica.
- la propietat privada dels mitjans de producció i la competència intercapitalista impedeixen fer front de manera racional als problemes que se li plantegen a un sistema productiu totalment socialitzat i internacionalitzat.
- l'anarquia de la producció capitalista és incompatible amb la satisfacció de les necessitats urgents de la societat, que requereixen planificació i previsió.

el poder de la burgesia, basat en els estats nacionals no pot encarar amb rapidesa i eficàcia una pandèmia que no coneix fronteres i que exigeix per a la seua ràpida mitigació una resposta mundial coordinada, basada exclusivament en criteris científics i de solidaritat humana.

La resposta dels estats capitalistes està sent justament la contrària a la necessària, despullant la seua naturalesa d'instrument d'opressió d'una classe sobre totes les altres. En cada país, les mesures de protecció i contenció no es prenen quan ho requereix la defensa de la salut pública nacional i internacional sinó quan ja és obvi que el cost econòmic nacional de no prendre-les és superior al de prendre-les.

A la Xina, Corea, l'Iran, com ara a Europa i els EUA, hem sigut testimonis de com s'han endarrerit mesures clarament

necessàries, mentre es feien càlculs de com aquelles afectarien els beneficis empresarials nacionals actuals i futurs. Finalment la desfeta econòmica no es pot evitar, però en canvi, la malaltia disposa d'alguns dies preciosos (o molts, segons el país) per propagar-se amb llibertat, multiplicant amb això la seua extensió.

Un darrere l'altre, tots els estats propugnen el nacionalisme i requereixen la unió sagrada entre les classes. Declaren "estats d'excepció" que doten als cossos repressius i a l'exèrcit de poders pràcticament illimitats sobre la població. D'aquesta manera, l'estat burgès s'entrena per a la guerra civil i converteix les classes treballadores en simple bestiar al qual guiar i controlar perquè suporte, en el major silenci possible, el gran sofriment que significa l'epidèmia en si, el col·lapse dels sistemes sanitaris públics, les dures mesures de l'aïllament i la desfeta econòmica que es desenvolupa.

Això és tot el que pot oferir-nos el sistema capitalista davant una situació de catàstrofe: benefici privat a costa del patiment públic, repressió i control social fins el deliri.

Com en cada crisi del capitalisme, les restriccions pressupostàries dels estats desapareixen substituïdes per regals sense límit als grups capitalistes. Certament, tant a la Xina com als països rics més afectats, la por explícita a l'explosió social està obligant els governs a adoptar algunes mesures de caràcter econòmic per evitar la caiguda abrupta en la misèria d'una part important de la població treballadora (classe obrera i petita burgesia). Però tots aquests diners, més els que estan regalant a les empreses, serà pagat amb escreix pels treballadors tan prompte com passe la crisi sanitària i es reprenga el ritme de producció i explotació "normal". La pauperització de masses per a fer-les pagar el deute que es generarà serà la continuació de les tribulacions de l'epidèmia

Enfront de tota aquesta barbàrie, les organitzacions que diuen defensar als treballadors paralitzen tota resposta. Partits i sindicats tanquen files amb els governs i col·laboren amb la militarització del poder, digna de temps de guerra. Però, la classe obrera no ha d'acceptar que l'enemic de classe gestione la crisi contra ella. És necessària la unitat immediata de totes les organitzacions del moviment obrer per les reivindicacions imprescindibles per a la supervivència de la majoria:

- Gratuïtat completa de totes les cures sanitàries i medicació, incloent l'alimentació als hospitals.
- Expropiació pública sense pagament de tots els recursos privats necessaris per a la lluita contra la pandèmia (sanitat privada, grans cadenes hoteleres, fàbriques de productes sanitaris i farmacèutics...)
- Establiment definitiu de cobertura mèdica completa i gratuïta per a tots els treballadors del món.
- Supressió de les cotitzacions salarials. Estat i patrons, fora mans de les caixes de la Seguretat Social! Finançament sense límit de les mesures sanitàries i de protecció social a càrrec de totes les partides pressupostàries parasitàries dels Estats, començant per les despeses militars i repressives, el finançament de les religions i totes les institucions inútils (p.e. monarquies, senats...).
- Socialització sense indemnització de tota la banca sota control obrer, per posar tots els recursos econòmics a la disposició de les necessitats socials.
- Prohibició de tots els acomiadaments. Garantia del 100% del salari durant tot el temps de la crisi.
- Garantia d'alimentació, cures sanitàries i socials a tota la població que la necessite.
- Exempció de l'obligació d'acudir al treball per a tots els pares i mares amb xiquets a casa.
- Moratòria immediata de tots els pagaments de les famílies treballadores (hipoteques, lloguers, subministraments bàsics (aigua, energia, comunicacions). Prohibició dels desnonaments de famílies. Garantia d'habitatge per tota la població.
- Col·laboració internacional, sota control dels treballadors, per a la investigació, el repartiment d'equips i medicaments, etc. Organització del control obrer de la gestió de tota la crisi sanitària (producció necessària, sanitat, suport humanitari a la població en risc) amb garanties de seguretat per a les persones sanes i les malaltes.
- Fora els cossos repressius i l'exèrcit de les poblacions. Autoorganització dels treballadors i veïns per al control del compliment de les mesures necessàries per a detindre la pandèmia.

Cal respondre ràpidament a la gravetat de la situació immediata. Però també cal mirar cap al futur. Els elements més conscients de la classe obrera han de cridar-la a organitzar-se per a convertir-se en classe dirigent alternativa, per a oferir a la humanitat una destinació diferent a la catàstrofe permanent que és el sistema capitalista per la majoria de la població. No hi ha més opció:

SOCIALISME MUNDIAL O BARBÀRIE

Collectiu Revolució Permanent - CoReP

(Alemanya, Àustria, Canadà, Estat Espanyol, França, Turquia)

Fração Trotskista – Vanguarda Proletária

(Brasil)

18 de març de 2020

L'Índia: la política antimusulmana del supremacista Modi

L'esclat polític del subcontinent és reaccionari de banda a banda

Envoltada per un capitalisme decadent i embullada en contradiccions imperialistes, la independència d'un estat endarrerit serà inevitablement mig fictícia i el seu règim polític, sota la influència de les contradiccions de classe internacionals i la pressió externa, necessàriament caurà en una dictadura contra el poble

Trotsky, La guerra imperialista i la revolució proletària mundial, 1940

Quan l'estat britànic, que sempre va alimentar les divisions ètniques i religioses, va concedir la independència a l'antic "imperi de les Índies" en 1947, les classes explotadores locals (burguesia emergent, terratinents) van demostrar ser incapaces d'unificar el subcontinent. La classe obrera no va liderar la lluita per la independència i contra totes les opressions, a causa de la política criminal del Partit Comunista de l'Índia, guiada per la burocràcia estalinista de l'URSS, que oscil·lava entre la capitulació davant la burgesia nacional i la voluntat de conciliar-se amb l'estat britànic.

musulmana.

Totes les classes explotadores del subcontinent van apostar per la religió com a ciment ideològic per constituir-se en classe dominant després de la partida de la potència colonial, però en diversos graus:

- El Congrés Nacional Indi, el principal partit de la burgesia hindú que volia encapçalar tot el subcontinent. Per això, el Partit del Congrés es presentava com a secular, federalista i fins i tot "socialista", com molts nacionalistes burgesos després de la Segona Guerra Mundial.
- La Lliga Musulmana, la principal representació de capitalistes i terratinents musulmans que temien quedar en minoria a escala de tota l'Índia, era obertament separatista i clerical.
- Al Congrés li feia la competència el moviment de la Hindutva que pivotava sobre el nacionalisme ètnic hindú i el racisme, per subordinar les classes explotades i mobilitzar-les contra la revolució social i la població

La rivalitat entre les fraccions de les classes explotadores va conduir en 1947 a la sagnant partició de l'antic Imperi de les Índies, amb no menys de 500.000 morts i 15 milions de desplaçats (hindús i sijs d'una banda, musulmans per l'altra). Van sorgir llavors tres estats burgesos hostils, cadascun amb el seu propi mite nacional i l'opressió de les seues pròpies minories ètniques, lingüístiques o religioses:

- 1.- la Unió Índia, principalment hindú,
- 2.- la República Islàmica del Pakistan, que és majoritàriament musulmana,
- 3.- la República Democràtica Socialista (sic) predominantment budista de Sri Lanka.

A diferència de la Xina, que va experimentar una revolució social en 1949-1952 (encara que limitada per l'endarreriment econòmic i cultural, el domini del partit estalinista i la seua transformació en una burocràcia privilegiada), no sols es va dividir el subcontinent, sinó que les relacions de producció precapitalistes van

persistir, els clergats van proliferar, les dones es van emancipar molt poc i lentament ... L'estat burgès indi es recolzava en l'estat obrer degenerat de l'URSS mentre que l'estat burgès pakistanès el feia en l'imperialisme hegemònic. La burocràcia xinesa, per afluixar l'amenaça militar i el bloqueig econòmic, en 1972 va donar un brusc viratge cap a l'imperialisme estatunidenc. Va fer costat al Pakistan i Sri Lanka contra l'Índia.

El Pakistan i l'Índia, malgrat els tractats internacionals, tenen armes atòmiques (150-160 caps nuclears l'u, 130-140 l'altre). La regió no està estabilitzada:

- l'Índia i el Pakistan van entrar en guerra en 1947, 1965 i 1971;
- la Xina (llavors un estat obrer burocràtic) es va enfrontar amb l'Índia en 1962;

Mesures discriminatòries contra els musulmans

Els grans mitjans de comunicació i els dirigents occidentals sovint presenten l'Índia com la democràcia més gran del món. És una bona il·lustració dels límits de la democràcia burgesa. Els dirigents dels dos principals partits burgesos, el Congrès Nacional Indi i el Partit Bharatiya Janata (Partit Popular Indi, BJP), estan estretament vinculats amb els grans capitalistes i terratinents. El masclisme causa estralls. La policia és violenta amb els treballadors, les castes inferiors i les minories religioses. La justícia no és millor, és notòriament corrupta i parcial. Es persegueix els revolucionaris i sindicalistes, els investigadors de ciències socials i periodistes honestos, les militants feministes i els simples ateus. I la situació s'ha deteriorat des de 2014, amb la impunitat garantida per a les bandes feixistes paramilitars de Hindutva, la Rashtriya Swayamsevak Sangh (Organització Patriòtica Nacional, RSS) i el seu braç polític fundat en 1925, el BJP.

En les eleccions legislatives de 2014, el Congrès va ser reemplaçat pel BJP. Modi es va convertir en primer ministre. Ja tenia la seua experiència: com a primer ministre en Gujarat en 2002, havia desenvolupat privatitzacions i encoratjat pogroms anti-musulmans que van causar entre 900 i 2000 morts. Modi és l'expressió d'una tendència internacional de la burgesia cap a la reacció, el clericalisme, militarisme i xenofòbia del tipus Netanyahu a Israel, Al-Sissi a Egipte, Erdogan a Turquia, Orbán a Hongria, Trump als Estats Units, Al-Assad fill a Síria, Putin a Rússia, Xi a la Xina, Duterte a Filipines, Bolsonaro al Brasil, Àñez a Bolívia...

Per guanyar les eleccions legislatives d'abril-maig de 2019, a mesura que l'economia es desaccelerava (en 2019, el PIB va augmentar un 4,8% en comparació amb

- el Pakistan va esclatar en 1971, la seua part oriental liderada per la Lliga Awami es va escindir després d'una guerra lliurada amb l'ajuda de l'Índia i l'URSS contra la resta del Pakistan, secundat pels Estats Units i la Xina: el resultat és un quart estat burgès, la República Popular de Bangladesh, la religió oficial de la qual també és l'Islam;
- Sri Lanka imposa el cingalès com l'únic idioma oficial en 1956 i el budisme com a religió de l'estat en 1972, la minoria oprimida tàmil (25% de la població) es rebella.

el 6,8% en 2018), el primer ministre sortint Modi i el seu partit van reforçar el seu discurs demagògic nacionalista, clerical, obsessionat amb la seguretat i militarista. El BJP va guanyar amb majoria absoluta (303 escons de 543) en el Lok Sabha (la Cambra de Diputats).

En 1947, durant la partició, Hari Singh, el maharajà de Jammu i Caixmir, poblat principalment per musulmans, havia decidit unir-se a la Unió Índia amb la condició de mantindre una gran autonomia. Segons l'article 370 de la constitució índia, les lleis aprovades pel parlament de Nova Delhi no s'aplicaven a Caixmir, amb l'excepció de les de defensa, afers exteriors, finances i comunicacions. A finals de juliol de 2019, l'estat indi va enviar tropes addicionals (50.000 soldats) a Jammu i Caixmir per sumar-les als 700.000 soldats i policies ja presents. A més, va evacuar els estrangers. A principis d'agost, es van tallar les comunicacions mòbils, es van tancar les escoles, es va imposar el toc de queda en part de la regió i els dirigents de tots els partits van ser posats sota arrest domiciliari. Es va empresonar 4.000 persones. Els parlamentaris dels grans partits obrers legals, el PCI i el PCI-M, quan intentaren viatjar a Jammu i Caixmir, varen ser rebutjats per la policia de Modi i Ajit Doval.

El 5 d'agost, Amit Shah, el ministre BJP d'Interior, va presentar en el Rajya Sabha, el senat federal, un projecte de llei que cancellava l'article 370 de la constitució. Es va ratificar per una majoria de dos terços. Els 7,5 milions de caixmirs no van ser consultats. Es va abolir l'autonomia de Jammu i Caixmir, l'antic estat es va dividir en "dos territoris de la Unió" desproveïts del parlament i situats sota l'autoritat del govern central. Els indis d'altres estats ara podran comprar terres a

Caixmir, treballar en la seua administració i votar en les eleccions locals si resideixen allí.

El 31 d'agost de 2019, en Assam (nord-est), el BJP va retirar a 2 milions de musulmans la ciutadania índia. I vol generalitzar el registre nacional de ciutadans (NRC) a tot el país a l'abril de 2020.

L'11 de desembre, el govern de Modi-Shah canvia la llei de ciutadania, obri l'accés a la nacionalitat índia als

refugiats de sis religions de l'Afganistan, el Pakistan i Bangladesh, però li la nega als musulmans. El president dels Estats Units, en visita a l'Índia, va restar importància al cas: "He sentit parlar d'això, però no ho hem discutit, això és competència de l'Índia" (Donald Trump, 25 de febrer).

Els opositors, víctimes de la policia i de les bandes feixistes

L'Índia compta amb un 14% de musulmans, 200 milions de persones. La policia reprimeix violentament les manifestacions de protesta en les universitats i districtes musulmans de Delhi, Lucknow, Kanpur, Meerut... A vegades es fa passar fam a les persones empresonades. El 15 de desembre, la policia va entrar en la Universitat Jamia Millia Islamia (JMI) de la capital, Nova Delhi, va destruir la biblioteca, va colpejar els estudiants i va disparar amb munició real. En total, la policia va matar 27 persones aquell mes.

El 5 de gener, l'ala estudiantil del BJP, ABVP, va atacar la Universitat Jawaharlal Nehru (JNU) a Nova Delhi, que no és musulmana però és hostil al fanatisme hindú. En plena lluita contra un augment massiu de les tarifes d'allotjament i matrícula i amb la policia passiva a l'exterior, els esbirros de l'ABVP van atacar estudiants i professors durant tres hores, causant al voltant de 30 lesions greus, inclòs el president del principal sindicat de la universitat, Aishe Ghosh.

L'Índia té més de 520 milions de treballadors, dels quals només el 6-7% estan ocupats en empreses del sector formal i entre ells només el 2% estan sindicalitzats. Els CTU, l'aliança entre sindicats de 10 confederacions (INTUC, AITUC, HMS, CITU, AIUTUC, TUCC, SEWA, AICCTU, LPF, UTUC), convocaren per al 8 de gener de 2020 una "bharat bandh" (vaga general, de fet una simple jornada d'acció) contra la política antiobrera del govern, les privatitzacions, la precarització jurídica laboral i per un salari mínim de 21.000 rupies per mes. L'única central que es manté separada, la BMS, està controlada pel BJP. D'altra banda, la convocatòria va ser secundada pels partits obrers, sindicats d'estudiants i múltiples associacions. Abans del 8, els CTU protestaren per la violència en la universitat. 180 milions de treballadors, estudiants i camperols pobres es van sumar a la vaga. El major seguiment es va donar a la regió de Bengala, en l'est, i en Kerala, en el sud: transport públic, fàbriques d'automòbils, mines de carbó, plantacions de jute, bancs,

xarxa de guarderies rurals finançades per l'estat (Angwadi Services), electricitat ... En la resta del país, diversos bancs i xarxes públiques d'autobusos es vegeren afectats.

A partir del 16 de desembre, centenars de dones en el barri popular de Shaeen Bagh, de majoria musulmana, van protestar contra l'NRC, el CAA i la brutalitat policial i feixista, i van ocupar una autovia de 6 carrils a Nova Delhi (carretera 13A). El 26 de gener de 2020, una manifestació va reunir 100.000 persones al voltant de la bandera i l'himne de l'Índia, amb el preàmbul de la constitució. El cap local del BJP va amenaçar amb evacuar ell personalment als ocupants abans de la visita del president estatunidenc. L'11 de febrer, durant les eleccions regionals a Delhi, el BJP que, amb enormes mitjans, havia emprés una campanya intolerant i racista, va fracassar amb el 39% dels vots contra el 54% del partit local (l'AAP), que governa el territori des de 2015. Mentre Trump qualificava públicament el Primer Ministre Modi de "líder excepcional" el 23 i 24 de febrer, centenars d'esbirros de la RSS van atacar els barris "mixtos" (musulmans i hindús) al nord-est de la capital, destruint vehicles, parades de mercat i cases de musulmans, causant 34 morts i 330 ferits, sota la mirada de molts agents de policia (a les ordres del govern federal) que no van fer res per evitar-ho. Més encara, durant diverses hores, els feixistes van bloquejar les ambulàncies en els accessos de l'hospital sense que intervinguera la policia.

Pel dret a l'autodeterminació de Caixmir, per la laïcitat, per un govern obrer i camperol

A l'Índia, encara pesa sobre la classe obrera i la intel·lectualitat el llegat enverinat de l'estalinisme, de la seua "etapa democràtica" que va relegar la revolució socialista a les calendes gregues, del seu "front únic antiimperialista" o del seu "front popular" que subordinen els explotats sota una o altra fracció de la burgesia, del culte al líder, de l'ús de la calúmnia i la violència dins del moviment obrer.

La dificultat és que la IV Internacional, fundada en 1938 contra les direccions reformistes, va desaparèixer en la dècada de 1950, sota la pressió de l'estalinisme, el nacionalisme burgès i la socialdemocràcia, causant el col·lapse de les seccions del subcontinent (BLPI, LSSP). Des de llavors, els seus múltiples avatars s'han rebotat en el centrisme i el reformisme. Per exemple, una "IV internacional" lambertista (CORQI de Gluckstein) va fundar a l'Índia, al novembre de 2017, un "Comitè Internacional Obrer" el programa del qual es redueix a fórmules buides típiques de la francmaçoneria, dels polítics reformistes i els buròcrates sindicals: "Contra la barbàrie, la guerra i el desmantellament de les nacions".

Qualsevol que no s'atrevisca a enunciar en veu alta les tasques revolucionàries mai tindrà el coratge de dur-les a terme.

*Trotsky,
Per la IV Internacional, 1935*

Contra el desmantellament de les nacions? La unitat de la nació és un mite utilitzat per la classe dominant per subjugar les classes explotades i semi-explotades. Els treballadors conscients de tots els països saben que han d'oposar-se a la burgesia local en la seua lluita de classes, la seua lluita per a prendre el cap de les classes treballadores i subordinades. En el subcontinent indi, el proletariat en marxa farà desaparèixer les fronteres de Sri Lanka, l'Índia, el Pakistan i Bangladesh.

És cert que el socialisme reconeix el dret de cada poble a la independència i la llibertat, a disposar lliurement del seu propi destí. Però és una vertadera burla del socialisme presentar els actuals estats capitalistes com l'expressió del dret a l'autodeterminació.

*Luxemburgo,
La crisi de la socialdemocràcia, 1915*

Cal reconèixer al poble oprimint de Caixmir, que hui es divideix entre tres estats (l'Índia, el Pakistan, la Xina), el dret a decidir el seu propi destí, incloent el dret a la independència.

El reforç de l'opressió nacional a l'època de l'imperialisme requereix, no renunciar a la lluita "utòpica", com afirma la burgesia, per la llibertat de separació de les nacions, sinó, per contra, utilitzar en el millor dels casos, els conflictes que també sorgeixen en aquest terreny, com a palanca per l'acció de masses i les manifestacions revolucionàries contra la burgesia.

*Lenin,
La revolució socialista i el dret de les nacions a l'autodeterminació, 1916*

Quant a la pau, només pot obtindre's mitjançant la revolució proletària, l'armament dels treballadors, el poder dels consells de treballadors a l'Índia, la creació de la Federació Socialista del Sud d'Àsia.

El pacifisme petitburgès part de la premissa de què seria possible assegurar la pau per mitjans especials, fora de la lluita de classes del proletariat per la revolució socialista.

*Trotsky,
La guerra imperialista i la revolució proletària mundial, 1940*

Els nuclis marxistes existents a l'Índia han de reagrupar-se el més ràpid possible per constituir una organització proletària revolucionària de tot l'Estat, en connexió amb l'avantguarda internacional. I lluitar, tot seguit, pel front unit de totes les organitzacions obreres (PCI, PCI-M, AITUC, CITU, HMS, INTUC ...), camperoles i estudiantils índies per les reivindicacions econòmiques, però també per l'autonomia de Jammu i Caixmir, la retirada de les forces de repressió, la restitució de la nacionalitat índia als musulmans eliminats de l'Assam, la separació de l'Estat i la religió, la igualtat de dones i homes.

15 de març de 2020

El nou pla de guerra de l'imperialisme nord-americà contra el poble palestí

El 28 de gener, a Washington, en presència del primer ministre israelià Netanyahu, el president estatunidenc va donar a conèixer "l'acord del segle", el seu "pla de pau" per a dos "estats" en Palestina, que serà la continuació dels de Reagan (1982) i Bush fill. (1991). Ho havia preparat el seu assessor (i gendre) Jared Kushner i

l'ambaixador dels Estats Units a Israel, David Friedman. Quan el president va retre homenatge a aquest últim, va tindre una relliscada i va dir: "el vostre ambaixador". Netanyahu, al costat de Trump, va posar cara de satisfacció...

La Nakba i el naixement de l'últim estat colonial

La resistència de la població àrab de Palestina, una antiga província de l'Imperi Otomà que va quedar sota el control de Gran Bretanya en 1917, va començar en aqueixa data, quan els sionistes (un moviment nacionalista que des de finals del segle XIX defensava la partida dels jueus europeus a un lloc que suposadament els hauria donat Déu) començaren a comprar terres.

Després de la victòria de Hitler en 1933, els líders sionistes van buscar col·laborar amb el règim nazi. Per la seua part, els estats democràtics burgesos (Suïssa, els Estats Units, França, Gran Bretanya, etc.) es van negar a obrir les seues fronteres als jueus perseguits, la qual cosa va portar a centenars de milers d'ells a Palestina. L'extermini dels jueus d'Europa va donar un impuls inesperat al sionisme. Al mateix temps, l'ONU va ser formada pels antics aliats, és a dir, les potències imperialistes occidentals i la burocràcia estalinista de l'URSS. Al novembre de 1947, l'Assemblea General de l'ONU va aprovar la divisió de Palestina entre un estat jueu i un estat àrab, per iniciativa dels Estats Units i amb el suport de l'URSS (resolució 181).

Immediatament, les organitzacions terroristes sionistes (Haganah, Lehi-Stern, Irgoun) van llançar al març de 1948 el pla Dalet per a expulsar a la major quantitat possible d'àrabs. L'Estat d'Israel va ser proclamat al maig de 1948. Els exèrcits dels estats burgesos veïns (Egipte, Jordània, Síria, Líban, Iraq) li van declarar la guerra. El mediador suec de l'ONU va ser assassinat per l'organització terrorista sionista Leni-Stern. Finalment, els Estats àrabs van tancar acords de pau amb Israel. Malgrat el "socialisme" que la majoria d'aqueixos estats postureaven, es van dedicar a perseguir als jueus dels seus propis països, reforçant la ideologia sionista i proporcionant una important immigració a Israel.

El resultat de la neteja ètnica de 1947-1949 (la Nakba) és que, d'1,5 milions de palestins, només queden 160.000 a Israel, 1 milió es troba a Gaza (sota el control d'Egipte) o a Cisjordània (anexada per Jordània), i més de 300.000 en altres estats, la majoria en campaments de refugiats. Israel va ser reconegut per les Nacions Unides al maig de 1949 (resolució 273) amb el vot dels països imperialistes i l'URSS.

Encara que construït pels dirigents ateus del Mapai (Partit Laborista), fundador de la Haganah, Israel és tot menys laic: els matrimonis són religiosos, els fonamentalistes religiosos estan exempts del servei militar, els rabins defineixen qui és jueva o jueu ... El seu moviment obrer és predominantment colonialista; per tant, està impregnat de col·laboració de classes i infectat de racisme: el Mapai i la central sindical Histadrut rebutgen els treballadors àrabs. Només el Maki (Partit Comunista Israelità) i la seua escissió en 1962, el Matzpen influenciada pel trotskisme, organitzen a jueus i àrabs. Israel, després de la seua proclamació, ha continuat la destrucció dels pobles àrabs dins de les seues fronteres. Amb menyspreu dels tractats internacionals, s'ha fet amb armes nuclears ajudada per França, va col·laborar amb el règim de l'apartheid a Sud-àfrica i mai ha deixat d'estar en guerra.

La capitulació històrica dels dirigents palestins

El nacionalisme burgès palestí (Fatah) tenia com a objectiu fundar el seu propi Estat, el més gran possible, mobilitzant els refugiats contra Israel, fins a prendre les armes en els anys 1960-1970. Comptava amb la pressió de l'URSS, així com dels estats àrabs existents per a dur a terme la guerra de guerrilles a les fronteres d'Israel. Però la burocràcia de l'URSS havia reconegut a Israel quan es va fundar i els exèrcits dels estats àrabs veïns van demostrar ser incapaços de resistir a l'exèrcit israelià. A més, algunes fraccions de la burgesia àrab van massacrar els combatents i refugiats palestins (Jordània, Líban, Síria).

Amb la crisi econòmica de la dècada de 1980 a l'URSS i el declivi del nacionalisme pan-àrab en profit de l'islamisme, l'OLP dirigida per Arafat (Fatah) va negociar amb Israel des de 1978, va acceptar la partició en dos estats en 1988, va negociar amb els Estats Units i Israel en 1991, va signar els acords d'Oslo I en 1993 i Oslo II en 1995 i va revisar oficialment Carta constitutiva de l'OLP en 1996. El FDPLP també va reconèixer Israel, el PFLP es va oposar però va romandre en l'OLP. A canvi, en 1996 l'OLP es va encarregar de la gestió de la Franja de Gaza i

Cisjordània sota el nom d'Autoritat "Palestina". Arafat va morir en 2004 en estranyes circumstàncies. La policia en "els territoris palestins" va ser forjada pels Estats Units i ha treballat amb Israel des de llavors.

Aquesta traïció de Fatah, que ha arrossegat l'ala esquerra de l'OLP (FDPLP, FPLP) al descrèdit, va permetre a Hamàs, la branca clerical de la burgesia palestina, guanyar les eleccions en 2006. Fatah, amb el suport del imperialisme va mantindre el poder a Cisjordània però el va perdre en la Franja de Gaza. Israel ha destruït Gaza tres vegades en onze anys i el somet a un bloqueig terrestre, aeri i marítim des de 2007. La Franja de Gaza segueix ajudada per la Unió Europea; A més, Hamàs compta amb el suport financer i militar de dos règims islamistes (Qatar i l'Iran). Sota la pressió d'Israel i Egipte, sense reconèixer formalment a Israel, al seu torn va admetre la coexistència de dos estats. En 2017, va modificar la seua Carta constitutiva que accepta ja la partició de Palestina al llarg de les fronteres de 1967, és a dir, la posició de l'ONU.

Els «dos Estats», legitimació de la colonització

Trump afirma que la seua posició és "equilibrada", ja que inclou el dret dels palestins a tindre el seu propi estat. Nada nou, ja que eixa va ser la solució de la Comissió Peel en 1937, l'ONU en 1947, els acords d'Oslo en 1994, l'acord del riu Wye en 1998, el "full de ruta" de 2003... No obstant això, un ex negociador israelià dels acords d'Oslo lamenta que el nou projecte estatunidenc no siga prou considerat amb els representants polítics de la burgesia palestina.

Hi ha una diferència entre una capitulació i un pla de pau. Però fins i tot les condicions d'una rendició tenen més probabilitats de ser sostenibles si es construeixen de manera que mantinguem una aparença de dignitat per a la part derrotada.

*Daniel Levy,
The American Prospect, 30 de gener*

De fet, mai s'ha parlat de dos estats iguals, la qual cosa és incompatible amb el projecte sionista, amb la colonització. Per a Israel i les potències imperialistes, es tractava d'atorgar menys que un estat, un simulacre d'estat.

Al març de 1991, quan els Estats Units van començar a pressionar l'OLP per a obtenir els Acords d'Oslo, el Ministre d'Affers exteriors dels Estats Units (James

Baker) va rebre secretament a Washington l'enviat del Rei de Jordània (Adnan Abu Odeh).

Mire, Sr. Odeh, li diré una cosa com a secretari d'Estat. No hi haurà estat palestí. Hi haurà una entitat, menys que un estat, més que autonomia. Aquest és el millor resultat que podem obtenir amb els israelians.

*Citat per David Hearst,
4 de febrer de 2019, lloc web de la Unió Jueva
Francesa per a la Pau*

Poc abans de ser assassinat per un fanàtic sionista que no estava d'acord amb les seues negociacions amb els palestins, el Primer Ministre israelià (llavors del Partit Laborista) l'havia deixat clar.

Les fronteres de l'Estat d'Israel estaran més enllà de les línies que existien abans de la Guerra dels Sis Dies. No tornarem a les línies del 4 de juny de 1967. La frontera de seguretat de l'Estat d'Israel

se situarà a la Vall del Jordà en el sentit més ampli del terme ... Al costat, una entitat palestina ... Ens agradaria que fora una entitat que és menys que un estat i que administrarà de manera independent la vida dels palestins sota la seua autoritat.

Yitzhak Rabin,

Discurs davant la Knesset sobre els Acords d'Oslo II, 5 d'octubre de 1995

Cada vegada més exigències als palestins

Com va dir un antic dirigent en l'exili de l'organització revolucionària i antisionista Matzpen, els successius "plans de pau" segueixen una lògica.

En cada ocasió, els palestins i els israelians reben un pla. Els palestins ho accepten o ho rebutgen. Si ho rebutgen, se'ls sanciona. Si ho accepten, els israelians plantegen noves condicions prèvies.

Moshe Machover,

Weekly Worker, 20 de febrer de 2020

Entre les noves exigències, l'Estat palestí haurà "d'educar" el seu poble per a posar fi al "discurs d'odi": "l'Estat d'Israel, l'Estat de Palestina i els països àrabs treballaran junts per a contrarestar a Hezbollah, El (Daesh), Hamàs ... i tots els altres grups i organitzacions terroristes, així com els altres grups extremistes".

No s'exigeix res similar d'Israel, malgrat que els mitjans de comunicació de masses, el Likud i els seus socis polítics

sostenen un discurs d'odi cap als àrabs, que els soldats maltracten els palestins diàriament, que els colons racistes armats i protegits per l'exèrcit israelià ataquen regularment els béns i persones en els territoris de l'Autoritat Palestina.

El nou pla elimina la noció de refugiats, confirmant la fi, en 2018, del finançament per part dels Estats Units (seguits per Suïssa i els Països Baixos) de l'Agència de socors i treballs de les Nacions Unides per als refugiats palestins al Pròxim Orient. El pla Trump-Netanyahu prohibeix explícitament que els descendents dels deportats tornen a les seues llars. El "problema dels

refugiats" haurà de ser resolt pels estats àrabs que "tenen la responsabilitat moral d'integrar-los al seu país com els jueus es van integrar en l'estat d'Israel". Només podran establir-se en l'estat palestí amb l'acord d'Israel.

Finalment, els representants dels palestins hauran de reconèixer a Israel com "l'estat-nació del poble jueu", que legitima el mite sionista que fa d'Israel l'estat no dels seus ciutadans sinó de tots els jueus del món, d'acord amb la modificació de Netanyahu de la "llei fonamental" (constitució d'Israel) en 2018.

Això afebleix encara més la posició dels àrabs (20% de la població d'Israel) que políticament són ciutadans de segona classe i econòmicament són la part més explotada de la classe treballadora israeliana. De fet, Trump planeja traslladar a la població àrab del "triangle", on viuen més de 260.000 àrabs israelians, fora de les fronteres d'Israel i relegar-los al futur "estat palestí".

«L'Estat palestí» segons Trump i Netanyahu

Res en els Acords d'Oslo prohibia nous assentaments en els territoris de l'Autoritat Palestina.

Gairebé tots els que coneixia en aquell moment, i jo al capdavant, ens deixaren enganyar per la propaganda mediàtica de què l'ocupació estava a punt d'acabar. Però en realitat, Oslo tenia com a objectiu reorganitzar l'ocupació, no acabar-la.

Michel Warschawski, antic dirigent de Matzpen i membre de la "Quarta Internacional" de Pablo, citat per Jonathan Cook, 17 de setembre de 2018, lloc web de la Unió Jueva Francesa per a la Pau

Hui, Washington li atorga a Israel el dret de reanexionar grans porcions dels territoris palestins: tots els enclavaments jueus implantats a Jerusalem i Cisjordània més la Vall del Jordà (700.000 colons). Jerusalem és vista com la capital "indivisible" d'Israel, com ja ho va declarar el govern dels Estats Units a finals de 2017.

El formatge gruyer restant no seria un estat real. Tindria menys poder que els bantustans creats per l'apartheid de Sud-àfrica en la dècada de 1970. La Franja de Gaza continuarà sent el camp de proves per als armaments dels grups capitalistes israelians exportats arreu el món.

La majoria dels palestins sota control d'Israel, a Gaza i Cisjordània, juguen un paper menut en l'economia israeliana. Són utilitzats principalment per provar equips de seguretat i armaments. Són els conillets d'índies en els quals s'utilitzen aquests productes, la qual cosa els permet envanir-se per haver-los provat en el camp i no en una simple simulació.

*Moshe Machover,
Weekly Worker, 20 de febrer*

L'única referència a la violència patida per la població d'aquest gueto de 2 milions de persones és que "ha patit durant massa temps sota el règim repressiu d'Hamàs".

Israel tindrà "la responsabilitat principal de la seguretat sobre l'Estat de Palestina" i serà responsable de la "seguretat en tots els passos internacionals cap a l'Estat de Palestina", la qual cosa significa que el nou estat no tindrà control sobre cap de les seues fronteres. Israel "també continuarà controlant l'espai aeri" i les telecomunicacions.

"L'Estat palestí" no serà autoritzat per a tindre capacitats militars. "No tindrà dret a celebrar acords militars, d'intel·ligència o de seguretat amb un estat o organització que afecte negativament la seguretat de l'estat d'Israel, tal com siga definida pel mateix estat

d'Israel".

Israel no sols s'apoderarà de les terres fèrtils que encara no té, sinó que tindrà un domini absolut sobre l'aigua.

Segons l'acord "del segle", Israel mantindrà el control global de l'aigua. Israel ja té la major part. Als palestins no se'ls autoritza a cavar nous pous, per exemple. Si vas als assentaments de Cisjordània, veuràs piscines i jardins verds. Per contra, els llauradors palestins només tenen dret a una petita porció d'aigua.

*Moshe Machover,
Weekly Worker, 20 de febrer*

En tot l'anomenat "Estat palestí" i especialment a Gaza, la falta d'aigua potable espentarà a emigrar.

Adnan Ghosheh, cap d'especialistes en aigua i sanejament, recorda una època, no tan llunyana, en el qual tots a Gaza podien beure aigua de la seua aixeta. Era a finals de la dècada de 1990. Des de llavors, la capa freàtica ha sigut tan explotada que l'aigua de mar s'ha infiltrat en ella, fent que l'aigua de l'aixeta siga insegura per al consum perquè és massa salada. Aquest factor, entre altres, explica que només el 10% dels habitants de Gaza té accés a l'aigua potable ... La resta depèn de camions cisternes. Uns 150 operadors proporcionen un aigua més o menys dessalada que, una vegada filtrada, pot beure's o usar-se per a cuinar aliments. Costa més cara i, d'acord amb els nostres criteris que defineixen si l'aigua és prou segura com per a ser consumida, no és realment potable.

*Banc Mundial,
22 de novembre*

La impotència de la burgesia palestina

De tornada a Israel, Netanyahu va dir que "sens dubte els palestins tardaran molt en arribar al començament d'aquest camí". De fet, fins i tot Abbas i Fatah no poden acceptar el pla Trump-Netanyahu sense cometre suïcidi polític.

Mahmoud Abbas, de 84 anys, simplement va dir que no, "mil vegades no", amb un èmfasi en el qual l'esgotament bregava amb l'exasperació. Va reiterar que "Jerusalem no està a la venda. Els nostres drets no estan a la venda", envoltat de representants de les faccions palestines, inclosa la Jihad Islàmica, un grup armat radical de Gaza.

*Le Monde,
29 de gener*

La prohibició del Moviment Islàmic a Israel (Germans Musulmans) en 2015, la transferència de l'Ambaixada dels Estats Units de Tel Aviv a Jerusalem en 2018, els repetits assassinats de manifestants a les fronteres de Gaza en 2018, la presa a l'assalt de la mesquita Al-Aqsa pels colons el dia d'Eid al-Adha [festa gran musulmana] en 2019 no generaren molta resistència per part dels dirigents palestins i dels estats àrabs. Abbas té pocs mitjans per a respondre al pla Trump-Netanyahu, ja que l'Autoritat Palestina té els seus punys i peus lligats per Israel i els Estats Units.

El seu entorn havia agitat en els últims dies l'amenaça d'una reducció en la cooperació de seguretat amb Israel, o fins i tot una dissolució de

La capitulació davant el capitalisme condueix al reconeixement d'Israel

La majoria de les burocràcies sindicals i els partits socialimperialistes segueixen el seu amo, la burgesia del seu propi estat. Per tant, fan costat a l'ONU i la seua solució de dos "estats" i reconeixen Israel. Quan critiquen la política de Trump al Pròxim Orient és a nom dels interessos de la "seua" burgesia i de l'ordre imperialista mundial.

La socialdemocràcia està majoritàriament a favor de la burgesia israeliana. Així, ja al capdavant del Partit Laborista britànic, l'ex diputat pro-palestí Corbyn va capitular davant la seua burgesia, va reconèixer Israel i fins i tot va permetre una caça de bruixes contra els antisionistes del partit, assimilats als antisemites. Els hereus de l'estalinisme oscillen entre les dues faccions de la burgesia àrab, els supervivents del nacionalisme pan-àrab pseudo-socialista i l'islamisme.

l'Autoritat Palestina, la qual cosa deixaria a Israel responsable d'assumir el control exclusiu de seguretat a Cisjordània, com abans dels acords d'Oslo, signats en 1993. Aquesta amenaça no és nova però no s'ha especificat res.

*Le Monde,
29 de gener*

Abbas es veu reduït a apostar pel fracàs presidencial de Trump en 2020, la qual cosa no canviaria res quant al control d'Israel sobre Cisjordània i Jerusalem. Els estats burgesos àrabs que abans guanyaven popularitat en secundar de paraula la causa dels palestins estan dislocats (Síria, l'Iraq) o passen cada vegada més de l'assumpte. La majoria d'ells depenen militarment dels Estats Units (monarquies del Golf, Egipte, etc.). La principal preocupació de molts d'ells és bloquejar l'Iran, la qual cosa els acosta als Estats Units i Israel.

Quant a Hamàs, que té el costum de pressionar (o deixar que pressione el seu rival en fanatisme i antisemitisme, la Jihad Islàmica) sobre l'Estat sionista mitjançant atacs amb coets i atacs suïcides, ha pres prudentment mesurades les seues distàncies amb la Jihad, a qui l'exèrcit israelià va atacar al febrer, a Gaza i Síria. Hamàs continua respectant la treva signada amb l'estat sionista al maig de 2019.

En aquesta qüestió, com en les altres, els seus satèl·lits centristes s'alineen amb les burocràcies del moviment obrer i renuncien al programa comunista que distingeix entre el nacionalisme dels oprimits i els opressors, que

defensa la independència del moviment obrer de la burgesia dels països dominats, que vol dotar als explotats d'un partit obrer revolucionari.

La LO hardyste i les seues franquícies de la UCI "per a la reconstrucció de la IV Internacional" sempre han reconegut Israel.

No considerem que la desaparició de l'Estat d'Israel siga necessària o desitjable. Fins i tot pensem que la seua existència podria beneficiar tota la població àrab i jueva del Pròxim Orient.

*Lutte de classe,
juliol del 1967*

La CIO grantista té la mateixa posició.

En primer lloc, és necessari reconèixer la legitimitat de la reivindicació, palestina i israeliana, dels seus propis estats.

CIT, antisemitisme, Israel / Palestina i l'esquerra,

El cimbell de la campanya pel boicot a Israel

Sota el nom de "boicot, desinversió i sancions" (BDS), el moviment nacional palestí ha estat intentant des de 2005 relançar el boicot a Israel ja decidit en 1945 per la Lliga Àrab (un acord dels estats burgesos de la regió). L'ONU acaba de donar-li un impuls en enumerar companyies que es beneficien de les activitats il·legals de colonització d'Israel a Cisjordània (febrer de 2020).

La llegenda dels pacifistes petit burgesos, les mateixes persones que obliden que l'ANC sud-africà participà a la lluita armada, és que la campanya pel boicot dels consumidors occidentals de taronges de Sud-àfrica va fer caure l'apartheid, quan en realitat foren les lluites collectives, les vagues obreres i l'aixecament dels barris negres els que ho van tombar.

Els comunistes internacionalistes no s'oposen al boicot pels consumidors de productes israelians, que és secundat per molts partits reformistes i la majoria de les organitzacions centristes. Però són escèptics sobre la seua eficàcia i fins i tot hostils a la seua extensió a l'esport, la cultura i la investigació.

Les armes exportades per Israel es proven en els palestins, les armes importades per Israel s'utilitzen per terroritzar i massacrar els palestins. Per què els sindicats de transport de tots els països no es neguen a transportar armaments a Israel (el 16é pressupost militar en el món per a la 98a població del món) o des d'Israel (el 8é exportador d'armes del món)? Perquè els qui els dirigeixen són, de fet, social-

15 de maig de 2018

Quan l'OLP estava duent a terme una guerra de guerrilles, la "Quarta Internacional" pablista es va pronunciar per la destrucció d'Israel, però perquè es va alinear amb el nacionalisme burgès pan-àrab i la seua branca palestina. Amb els Acords d'Oslo, va reconèixer la legitimitat d'un estat sionista. L'SWP cliffista i el seu OSI han seguit la mateixa evolució que els pablistes-mandelistes. En nom del front únic antiimperialista, l'SWP és encara més oportunista respecte a l'islamisme que la QI pablista.

Les escissions morenistes de la "Quarta Internacional" pablista també s'han adaptat a l'islamisme (alguns han arribat a afirmar que a Síria els jihadistes van liderar una "revolució permanent") i les "quartes internacionals" healistes (la del WRP i el de l'SEP) romanen lleials a Baath i al torturador de masses del poble siria Assad. En aquest terreny com en els altres, la bandera de la IV Internacional està tacada i desacreditada.

patriotes que no volen danyar a la seua pròpia burgesia, "els seus" exportadors d'armes o "les seues" forces militars.

Sembrem encara menys il·lusions en les crides als capitalistes per a desinvertir i en les peticions als estats imperialistes perquè duguen a terme sancions diplomàtiques. Mentre que els iniciadors d'aquesta campanya estan tots en el camp del respecte a les fronteres de 1967, per als comunistes internacionalistes, aquesta campanya pel boicot no deu en cap cas servir com a substitut a la reivindicació i al objectiu que han de continuar sent centrals per a qualsevol que vulga expressar la seua vertadera solidaritat amb el poble palestí: la destrucció de l'Estat colonial i racista d'Israel.

Per què cal desmantellar Israel

El sionisme justifica l'opressió del poble palestí. Els treballadors no poden ser neutrals enfront de l'opressió nacional, l'apartheid, la colonització i la neteja ètnica. L'apartheid va ser suprimit en el sud dels Estats Units gràcies a la lluita dels descendents dels esclaus que representaven una part important del proletariat i la peteta burgesia; pogué ser abolit a Sud-àfrica perquè els descendents dels pobles originaris i els immigrants van lluitar per la igualtat, mentre representaven la majoria de la classe obrera. Però l'objectiu de la burgesia israeliana no és explotar els obrers àrabs, sinó expulsar-los.

Una gran part dels jueus han optat per viure fora d'Israel. És un dels països més desiguals de l'OCDE en termes de renda i patrimoni. És un estat clerical. Està militaritzat i armat, ocupa tota Jerusalem, es permet intervindre militarment a Gaza, Cisjordània, Líban, Síria quan ho desitja, els seus serveis secrets assassinen fins i tot a l'Iran.

El reconeixement de l'opressió nacional que pateixen els palestins condueix necessàriament al qüestionament de l'estat sionista com un obstacle per a qualsevol solució democràtica. La destrucció del mur, la igualtat entre jueus i àrabs, el dret al retorn de milions de refugiats no es pot obtenir mantenint un estat colonial impulsat des del seu naixement per la "comunitat internacional", és a dir, per l'imperialisme mundial.

El final de l'opressió dels palestins passa pel desmantellament de l'Estat sionista. Contra totes les burgesies (estatunidenca, israeliana, àrabs, turca, iraniana, etc.), la mobilització de treballadors a

Jerusalem, Cisjordània, Gaza, Israel, Jordània, etc. permetrà establir una Palestina socialista en la qual podran viure junts àrabs i jueus, musulmans, jueus, cristians i ateus ...

Només la classe obrera pot alliberar els àrabs palestins. Per a jugar aquest paper, els treballadors han d'unir-se a nivell internacional independentment de la seua nacionalitat, la seua ètnia, el seu sexe o la seua religió. La classe obrera, reunint darrere seu a llauradors i estudiants, és l'única força social capaç de contrarestar els fanatismes religiosos i establir el laïcisme, liquidar la colonització sionista a Palestina i l'opressió secular dels kurds, posar fi a la dominació imperialista i la reacció islamista, emancipar els joves i les dones, donar terres als llauradors, formació als joves, ocupació a tots i garantir el desenvolupament econòmic i social per a tots.

El govern obrer i camperol de la Palestina unificada només pot nàixer dels enderrocs de l'estat clerical, racista, bel·licista i colonialista, instrument de l'imperialisme al Pròxim Orient. Com a expressió del poder dels consells obrers, el govern obrer i camperol abolirà les fronteres heretades de la colonització, obrirà la perspectiva de la federació socialista del Pròxim Orient.

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

14 de març de 2020

Preskaŭ vera novaĵo:

Prezidanto Trumpo malkovras novan metodon por batali kontraŭ la krom-viruso: la muŝ-batilon

Li faris tiun profundan aserton:

«La muŝ-batilo estas efika por mortigi muojn; sekve, ĝi devus esti efika por mortigi virusojn, kiuj estas pli malgrandaj»

Li anoncis gravan transformadon de la armea industrio por amase produktado de muŝ-batiloj. Soldatoj kaj policianoj jam lernos la uzadon de tiu nova armilo.

Li diris : «Ni devus senpese bati la aeron, murojn kaj ĉiun, por estingi la virusojn»

Ingenieroj jam laboras en disvolvado de nuklearaj muŝ-batiloj.

Muŝ-batilo